

صلوات یا کف و سوت؟

علی رضوان شهری

«تمام تسبیح جان ماست».۱

این مقال، ابتدا به بررسی یکی از مسائل اجتماعی؛ یعنی تبدیل صلوات به اموری همچون: کف، سوت و یا سکوت - صرف نظر از ثواب و عقاب - می پردازد، و بخش دوم آن، مائدۀ ای معنوی است در فضیلت صلوات.

تبدیل صلوات به کف و سوت نوآوری و تغییرات در بسیاری از

«صلوات» به بیان قرآن کریم نعمه الهی و نوایی ملکوتی است: «إِنَّ اللَّهَ تَوَلَّ مَلَائِكَتَهُ يَصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ»؛ «خداؤند و فرشتگان او بر پیامبر درود می فرستند». صلوات، عشق ورزی بی پرای یوسفهای آفرینش است به گلبرگهای سرسبد هستی؛ قدرشناسی از گلگون چهره‌هایی است که به پای رو سفیدی مافدا شدند؛ هم بهترین دعا در شان برترینهاست و هم عامل پذیرش دعاهای ما؛ صلوات، نوای ایمان و نابودی نفاق است؛ هم توحید است و هم نبوت، هم امامت است و هم معاد روز قیامت، و در یک کلمه،

۱. «الصَّلَاةُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ تَعَالَى عِنْدَ اللَّهِ التَّسْبِيحُ وَالْتَّهْلِيلُ وَالْتَّكْبِيرُ» درود فرستاند بن محمد و آل محمد، نزد خداوند متعال سبحان الله و لا اله الا الله و الله اکبر گفتن است. عيون اخبار الرضا علیه السلام،

رفتاری و ارزش‌های اصیل اسلامی و ملی، شتاب بیشتری به خود گرفته است. بویژه، همسویان غرب توانسته‌اند بخشی از جوانان را از اصالت و هویت خود جدا و به رسانه‌ها، کتابها و فرهنگ خودی بدین نموده، به پستان فرهنگی آمریکا متصل کنند.

بررسی علل و زمینه‌های این موضوع فرستی دیگر می‌طلبد. ولی آیا باید چشم بسته، فرزندان خود را ره‌آنیم؟ آیا روش‌نگری و جهت دهنی جریانها، از مهم‌ترین وظایف ما نیست؟

اکنون جا دارد درباره مثلث تقليدي «کف، سوت، سکوت» نکاتي بيان شود.

(الف) اينها حرکت و صداهای پوچ و تهی است و تنها وسیله‌ای خشک و بي معنا برای ابراز يك احساس به شمار می‌رود. ولی تکبير و صلوات صدایی و حیانی و آسمانی است نه زمینی، ضمن اينکه جهانی از معارف را در بردارد.

(ب) چنین اموری تقليid کورکورانه از يك فرهنگ اجتماعی است، تقليid از

ابعاد زندگی از جمله سنن، آداب و رسوم اجتماعی، امری رایج و تا اندازه‌ای اجتناب‌ناپذیر است. آنچه مهم و مسئولیت آور است جهت دهن مطلوب به این گونه امور است؛ مثلاً در دهه چهل تا آغاز اوچ‌گيری نهضت اسلامی ايران، هرگاه جمعیتی می‌خواست قطعنامه یا فرازی از سخنرانی را تأیید کند، سه بار می‌گفتند: «صحیح است». کم کم مردم با بیداری، شعور و ارتکاز معنوی خود آن را به «تکبیر» تبدیل کردند. همچنین به هنگام تشویق و تأیید کسی یا موضوعی، صلوات رایج شد و هر چه بر صفا و پاکی فرزندان اسلام افزوده می‌شد، استفاده از این شیوه بیشتر شد، به گونه‌ای که در دو دهه آغاز انقلاب، سوت کشیدن و یا اعلام سکوت، امری مستهجن شمرده می‌شد. این در حالی است که هیچ گاه امام راحل یا رهبر معظم انقلاب و شخصیت‌های مهم، در این باره دخالت صریحی نداشتند.

اخیراً قضیه به عکس شده و برخی به نابودی ارزش‌های انقلاب اسلامی و ثمرات خون شهیدان همت گماشته‌اند. گویا هیچ هم و غم و هدفی جز این ندارند. بدین سان، تغییر و تحول در روحیه‌ها، مظاهر

مدعيان ملی گرایی همواره در این باره پیشکراولان بیگانه پرستی و وطن فروشی و گشودن دروازه به روی استعمار بوده‌اند! بگذریم از اینکه در موقع بروز خطر و جنگ برای کشور، فرار از صحنه را فراروی خود قرار داده‌اند.

بدیهی است استفاده از خوبیها و فضایل، یا علم و صنعت از هر کجا باشد مایه افتخار است، ولی با تأسف پادوهای آمریکا و خود فروختگان آنها در کشورهای شرقی و از جمله ایران، در زمینه‌های مثبت هیچ هستی نداشته‌اند و پیرو پلیدیهای دیگران بوده‌اند. آیا یک ملت با منع حجاب و تغییر لباس و آرایش، متمن می‌شود؟ و آیا در ایران رضاخانی چنین چیزی حاصل شد؟

آیا اروپا و آمریکا نیز از فرهنگ ما تقلید می‌کنند یا از خود مقاومتی سرخтанه نشان می‌دهند؟ نمونه‌هایی از برخورد خشن با فرهنگ اسلامی و ایرانی، هر روزه در دنیا رخ می‌دهد؛ مثلاً دو سال پیش، فرانسه حاضر نشد شراب را از سفره ضیافت شام ریاست

کسانی که در فرهنگ و معارف از ما ناتوان ترنده و این گونه تقلید اگر از روی غفلت باشد، به معنای زدن مهر بی‌عقلی و بسی‌شعوری بر پیشانی خویش است. اگر مقلد لحظه‌ای می‌اندیشید که چرا نباید دیگران پیرو من باشند و چرا من باید خود باخته و خود فروخته باشم، دست از این الودگیها می‌شست.

گفتنی است که تقلید از اهل علم و اجتهد، بهره‌مندی از سفره فراهم شده از یک عمر تحقیق مجتهد است، همچنان که او نیز از تلاش و تحقیق هزار ساله بزرگ‌ترین دانشمندان سود جسته است.

نظیر درمان یک مرض با استفاده از راهنمایی پرشک متخصص که در واقع، این عمل به مفهوم بهره‌مندی از تحقیق هزاران پژوهشگر پژوهشکی است نه تقلید کورکورانه از جاهلان. (ج) هر یک از زوایای این مثلث، نوعی غربزدگی و از خود بیگانگی است. ملتی که آیین و فرهنگ اصیل خود را رها کند، در معرض زوال و نابودی است. عجیب اینجاست که

بیگانگان، اعلام خود باختنگی،
بی شخصیتی و در یک جمله برآوراشن
پرچم بی لیاقتی و وادادگی بر بام فرهنگ
این مرزو بوم است.

از برنامه‌های کافران عهد جاھلیت،
کف و سوت به جای نماز بود: **﴿وَمَا كَانَ**
صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مَكَاءٌ وَتَضْدِيقَةٌ فَلَوْقُوا
الْغَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ﴾؛^۱ «نمازشان در
خانه خدا جز سوت کشیدن و کف زدن
نبوود. پس به سزای آنچه کفر
می‌ورزیدید، این عذاب را بچشید.»

منزلت صلوات

- علاوه بر اینکه خدا و فرشتگان بر
پیامبر صلوات می‌فرستند، مؤمنان نیز
به این امر فرمان داده شده‌اند: **﴿إِنَّ اللَّهَ وَ**
مَلَائِكَتَهُ يَصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾؛^۲ «خداؤند و
فرشتگان او بر پیامبر صلوات
می‌فرستند. ای کسانی که ایمان
آورده‌اید بر پیامبر صلوات بفرستید و
کاملاً تسلیم او باشید.»

در قرآن کریم هم دستور احترام و

جمهور ایران حذف کند، با اینکه
وجود شراب از واجبات مسیحیت
نیست. به همین جهت، مدتی مديدة با
فرانسه مذاکره شدو سفر به تأخیر افتاد
و در نهایت، رئیس جمهوری در
ضیافت شام حاضر نشد و با عصرانه‌ای
پذیرایی پایان پذیرفت.

پوشش روسی در کشورهایی
مانند: فرانسه و انگلیس سالهاست که
برای مسلمانان، محرومیت آور شده
است، به گونه‌ای که جراحت نوشته‌ند:
رئیس دولت ترکیه نتوانست دختر
خود را باروسی به دانشگاه بفرستد و
به دلیل داشتن روسی، مجبور شد در
بیرون کشور و دیار غربت و جدا از
والدین، به تحصیلاتش ادامه دهد.

۴) این حرکتها و سکوتها به جز
قراردادی اعتباری، هیچ بار فضیلتی و
ارزش معنوی ندارند. اگر برای شادی روح
مرده‌ای به جای اعلام چند لحظه سکوت،
مثل‌گفته شود: چند دقیقه فوت کنید،
چشمانتان را بیندید و یا انگشت سبابه خود
را حرکت دهید، به حال آن مرحوم هیچ
فاایده و فرقی ندارد.

۵) پذیرش آداب و رسوم پوج

.۱. افال / ۳۵.

.۲. احراب / ۵۶.

توقیر او از رسول خدا^{علیه السلام} که به هنگام نقل حدیث و نام بردن اسم شریف آن جناب چگونه حالش تغییر می‌کرد، با اینکه پسر پیغمبر و پاره تن اوست... با بی احترامی و بی طهارت اسم مبارکش را مگو و ننویس.

هزار مرتبه شویم دهان به مشک و گلاب هنوز نام تو بردن کمال بی ادبی است^۴

احکام صلوات

صلوات، همیشه، ارزشمند است، ولی در مواردی فضیلت واستحباب بیشتری پیدا می‌کند؛ مثلاً هنگام ورود و خروج از مسجد؛ پس از ذکر نام حضرت رسول^{علیه السلام} حتی در نماز؛ شب و روز جمعه؛ ماه مبارک رمضان؛ پس از نمازها؛ به هنگام ذبح حیوانات

بزرگداشت خداوند تعالی هست که «**مَا لَكُمْ لَا تُرْجِحُونَ لِلَّهِ وَقَارَأَهُ**»؛ «شمارا چه می‌شود که برای خداوند شکوهی را امید ندارید.» و هم توقیر و گرامیداشت پیامبر را گوشزد می‌نماید: «**إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمَبَشِّرًا وَنَذِيرًا لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْرِزُوهُ وَتُسْوِقُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بِنُكْرَةٍ وَأَصْلَابًا**»؛ «به راستی که ما تو را شاهد و گواه و بشارت دهنده و هشدار دهنده فرستادیم. تا [شما مردم] به خدا و پیغمبرش بگروید و یاری اش کنید و گرامی اش بدارید^۳ و در صبح و شام تسبیحش گویید.»

محمد^{صلی الله علیه و آله و سلم} قمی^{رض} در بیان رفتار امام صادق^{علیه السلام} می‌نویسد:

«... و آن جناب، کثیر الحديث و

خوش مجالست و کثیر الفوائد بود. هرگاه می‌خواست بگوید: «قال رسول الله^{علیه السلام}» رنگش تغییر می‌کرد؛ گاهی سبز می‌گشت و گاهی زرد، به حدی که نمی‌شناخت او را کسی که می‌شناخت او را....

مؤلف گوید: خوب تأمل کن در حال حضرت صادق^{علیه السلام} در تعظیم و

۱. نوح ۱۳.

۲. فتح ۹-۸.

۳. وفاایها، گرامیداشت پیامبر^{علیه السلام} را حتی در سالگرد ولادت و رحلت آن حضرت، حرام و کفر و شرک می‌دانند و عاشورا را نیز عید قلمداد می‌کنند.

در پاسخ به چنین تفکری، مطالعه ترجمه کتاب علامه جعفر مرتضی عاملی به نام «بزرگداشتها در اسلام» نشر بوستان کتاب، مفید است.

۴. اخلاق(۱)، ص ۴۶-۴۵، به نقل از متنی امام، ج ۲، ص ۲۴۲-۲۴۳.

در روایات فراوانی، حذف «آل محمد» از صلوات - که کار یزیدیان است - نهی شده است. علامه طباطبائی علیه السلام پس از روایتی در این باره، می‌نویسد: «جز این، هیجده حدیث دیگر از اهل سنت دلالت دارد بر صلوات کامل و پرهیز از ناقص... و اما روایات شیعه در این موضوع، فراوان و بی شمار است».

در صحاح اهل سنت است: «اگر «آل محمد» نباشد، صلوات ابتر است و کسی که آن را نگوید، دست رد بر سینه‌اش می‌خورد و به او خطاب می‌شود: «الاتئنَّكَ تَرَأْسَغَدِنِيکَ».^۵

۱. سفينة البحار، ج ۳، واثة «صلا»؛ عدّة الداعي، ص ۱۵۰؛ ميزان الحكمة، ج ۲، ص ۱۶۹۲؛ وسائل الشيعة، ج ۴، ص ۱۲۱۰-۱۲۲۲، باب الصلاة على النبي صلی اللہ علیہ وسّلّم؛ بحار، ج ۹۴، باب .۴۷
۲. سنن دارقطني، ج ۱، ص ۳۵۵، ح ۶؛ عوالي اللاتي، ج ۲، ص ۴۰، ح ۱۰۱.
۳. امالی صدوق، ص ۱۶۷، ح ۹؛ بحار الانوار، ج ۸، ص ۱۸۶.
۴. اصول کافی، ج ۲، ص ۴۹۵، ح ۲۱؛ عدّة الداعي، ص ۱۴۹.
۵. ر.ک: صحيح بخاری، ج ۶، ص ۶۵۱؛ ح ۴، ص ۱۸۰۲؛ صحيح مسلم، ج ۱، ص ۳۰۵؛ الغدیر، ج ۷، ص ۷ و اللّٰهُ المستور، ذیل آیة ۵۶ سوره الحزب.

و هنگام شنیدن نام حضرت.^۱

در نماز میّت و همچنین در تشهد نمازهای دیگر، صلوات واجب است و نماز بی صلوات، باطل است.

پیامبر اکرم صلی اللہ علیہ وسّلّم می‌فرماید: «مَنْ صَلَّى صَلَاةً لَمْ يَصُلِّ فِيهَا عَلَيَّ وَلَا عَلَى أَهْلِ بَيْتِي لَمْ تُقْبَلْ مِنْهُ»^۲ هر کس نماز بگزارد و در آن بر من و اهل بیت من صلوات نفرستد، از او قبول نمی‌شود.

صلوات ناقص

ذکر «اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ» بدون «وَآلِهِ» ناقص و خلاف امر پیامبر صلی اللہ علیہ وسّلّم است؛ چنان که حضرت می‌فرماید: «مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَلَمْ يَصُلِّ عَلٰی آلِي لَمْ يَجِدْ رِيحَ الْجَنَّةِ»^۳ هر که بر من صلوات بفرستد و بر خاندانم درود نفرستد، بوی بهشت رانمی یابد.

امام صادق علیه السلام می‌فرماید: مردی به کعبه درآویخته بود و چنین می‌خواند: «اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ». پدرم شنید و به او فرمود: «ای عبد الله لا تبتئنها، لا تظليهنَا حَقَّنَا، قُل: اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ»^۴ بنده خدا! صلوات را ناقص نکن و در حق ما ظلم نکن، بگو: خدا یا بر محمد و اهل بیتش درود بفرست.

حضرت رضا علیه السلام با صدای بلند و پس در بی توصیه به صلوات می‌کنند که در آن اماکن، سنت بدی است؛ زیرا مراحم افرادی است که دعا، نماز و زیارت می‌خوانند. بزرگان نیز به حفظ ادب و آهسته خواندن زیارت‌نامه سفارش کرده‌اند.^۴

ثواب و فضیلت صلوات

۱. کفاره گناهان:

امام رضا علیه السلام می‌فرماید: «من لَمْ يُقْبِلْ عَلَىٰ مَا يَكْفُرُ بِهِ ذُنُوبَهُ فَلَيَكْتُبْ مِنَ الصَّلَاةِ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، فَإِنَّهَا تَهْدِمُ الذُّنُوبَ هَذِهِمَا»^۵ هر که از انجام عملی که گناهانش را جبران کند ناتوان است، پس باید زیاد بر محمد و آل محمد صلوات بفرستد؛ زیرا صلوات، گناهان را به کلی پاک

کیفیت صلوات

مردی به پیامبر ﷺ عرض کرد: دانستیم چگونه بر شما سلام کنیم، ولی صلوات بر شما چگونه است؟ آن حضرت فرمودند: بگو: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ ابْرُكْ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا أَبَرَكْتَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ». ^۶

حضرت سجاد علیه السلام در پایان دعای مکارم الأخلاق چنین دعا می‌کند: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، كَأَفْضَلِ مَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ قَبْلَهُ وَأَنْتَ مُصَلِّ عَلَىٰ أَحَدٍ بَعْدَهُ»^۷ بارخدا یا بر محمد و آلش درود فرست، مانند بهترین درودی که قبل از او بر هر یک از بندگان نثار کرده و یا پس از او نثار کسی خواهی کرد.

بهتر است صلوات با صدای بلند باشد. از پیامبر اکرم ﷺ روایت شده است: «إِذْقُمُوا أَصْوَاتَكُمْ بِالصَّلَاةِ عَلَىٰ فَإِنَّهَا تَنْهَىٰ بِالْنَّفَاقِ»^۸ با صدای بلند بر من صلوات بفرستید که نفاق را از بین می‌برد.

البته برخی از افراد عامی در مشاهد مشرفه مثل رواقهای حرم

۱. المیزان، ج ۱۶، ص ۳۴۴؛ ر.ک: اهل البيت فی الكتاب والسنّة، ص ۳۸۰، ح ۹۰۲-۹۰۱ نقل از بخاری، ج ۳، ص ۱۲۳۳، ح ۳۱۹۰؛ و ح ۴، ص ۴۵۱۹، ۱۸۰۲.

۲. مکارم الاخلاق، دعای ۲۰ صفحه سجادیه.

۳. الكافي، ج ۲، ص ۴۹۳، باب الصلاة على النبي، ح ۱۳.

۴. تفسیر سوره حجرات، آیت الله دستغیب، ذیل آیه فوق.

۵. سفينة البحار، ج ۳، ص ۱۲۵، به نقل از عيون اخبار الرضا علیه السلام، ج ۱، ص ۲۹۴، ح ۵۲.

هرکه از انجام عملی که
گناهانش را جبران کند
ناتوان است، پس باید
زیاد بر محمد و آل محمد
صلوات بفرستد؛ زیرا
صلوات، گناهان را به کلی
پاک می‌کند.

حقیقی کسی است که نزد او از من یاد
شود و او بر من صلوات نفرستد.»

۵. صدای سخن عشق:

از امام صادق علیه السلام روایت است:
«إِذَا ذُكِرَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَأَكْثِرُوا الصَّلَاةَ عَلَيْهِ فَإِنَّهُ
مِنْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ أَلْفَ صَلَاةٍ
فِي الْأَلْفِ صَفَّ مِنَ الْمَلَائِكَةِ، وَلَمْ يَتَعَدَّ شَيْءٌ مِمَّا
خَلَقَهُ اللَّهُ إِلَّا صَلَّى عَلَى الْعَبْدِ، لِصَلَاةِ اللَّهِ عَلَيْهِ
وَصَلَاةِ مَلَائِكَتِهِ فَمَنْ لَمْ يَزَغَّبْ فِي هَذَا، فَهُوَ
جَاهِلٌ مَفْرُورٌ فَقَدْ تَبَرَّى اللَّهُ مِنْهُ وَرَسُولُهُ وَأَهْلِ

۱. همان، ص ۱۲۶، به نقل از قرب الاسناد، ص ۹.

۲. همان، به نقل از خصال، ص ۳۹۴.

۳. همان، به نقل از معانی الاخبار، ص ۲۴۶.

می‌کند.»

۲. وزین تربین و برتربین:

از امام باقر یا صادق علیه السلام نقل شده است: «أَنْقُلُ مَا يُوَضِّعُ فِي الْمِيزَانِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
الصَّلَاةُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ،
سَنْجِنَتِينَ تَرَبَّينَ چیزی که در روز قیامت
در ترازو گذاشته می‌شود، صلوات بر
محمد علیه السلام و اهل بیت او می‌باشد.»
و از امام صادق علیه السلام روایت است
که «مَا مِنْ عَمَلٍ يَوْمَ الْجَمْعَةِ أَفْضَلُ مِنَ الصَّلَاةِ
عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ»؛ روز جمعه هیچ کاری
برتر و پرفضیلت‌تر از صلوات بر
محمد و آل محمد نیست.»

۳. دوستی خداوند:

از امام هادی علیه السلام چنین روایت
است که: «إِنَّمَا اتَّحَدَ اللَّهُ أَبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ الْحَلِيلَ،
لِكُنْتَهُ صَلَاتِي عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ، صَلَواتُ
اللَّهِ عَلَيْهِمْ؛ تَنْهَا دَلِيلِي كَهْ خَاطَرَ آنَّ
ابْرَاهِيمَ عَلَيْهِ رَأَبِهِ مَقَامَ دُوَسْتِيِّ وَخَلِيلِ
بُودَنِ رَسَانِيدَ، كَثُرَتْ صَلَواتُ فَرِستَادِنَ
اوَّرَ بَرِّ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِشَ - كَهْ دَرُودَ خَدا
بَرَ آنَانَ بَادَ - بَوَدَ.»

۴. بخیل واقعی:

پیامبر اکرم علیه السلام می‌فرماید: «الْبَخِيلُ
حَقَّاً مَنْ ذُكِرَتْ عِنْدَهُ فَلَمْ يَصُلْ عَلَى أَمْ بخیل

**هنگامی که از پیامبر یاد
می‌شود، زیاد بر او صلوات
بفرستید؛ زیرا هر که بر
پیامبر صلوات فرستد،
خداؤند در میان هزار صف از
فرشتگان بر او هزار درود
فرستد، و چیزی از
مخلوقات خدا باقی
نمی‌ماند مگر اینکه بر این
بنده درود می‌فرستند.**

حدیثی از پیامبر ﷺ نقل گردیده است:
«من صلی علی فی کتابِ لَمْ تَرَأَ الْمُلَائِكَةُ
تَسْتَغْفِرُ لَهُ مَادَمَ إِنْسَمِی فِی ذَلِكَ الْكِتَابِ»^۱ هر که درنوشه‌ای بر من صلوات بنویسد، تا هنگامی که نامم در آن مکتوب باقی است، فرشتگان پیوسته برای او استغفار می‌کنند.

بنده، هنگامی که از پیامبر یاد می‌شود، زیاد بر او صلوات بفرستید؛ زیرا هر که بر پیامبر صلوات فرستد، خداوند در میان هزار صف از فرشتگان بر او هزار درود فرستد، و چیزی از مخلوقات خدا باقی نمی‌ماند مگر اینکه بر این بنده درود می‌فرستند؛ چون خدا و فرشتگان بر او درود فرستاده‌اند. پس کسی که در این باره بی‌علاقه باشد، جاهم و فریب خورده است و قطعاً خدا و پیامبر او و اهل بیت‌ش از او بیزارند.»

۶. رهایی از مشکلات:
از استاد اخلاق و عرفان آیت الله بهاءالدینی بلطفه نقل شده است:
«ما تجربه زیادی به دست آورده‌ایم و وجدان نمودیم که برای رهایی از مشکلات راههایی هست که بهترین آنها که خود ما حس کرده‌ایم و به کمک آنها به حاجتها یمان رسیده‌ایم، چهار چیز است: نذر کردن گوسفند برای فقرا، خواندن حدیث کسانه به طور پی در پی، پرداخت صدقه و ختم صلوات.»^۲

۷. کتابت صلوات:
در پاداش نوشتن صلوات،

.۱ همان، ص ۱۲۷، به نقل از کافی، ج ۲، ص ۴۹۲.

.۲ آیت بصیرت، ص ۶۸.

.۳ کنز العمال، ج ۲۲۴۳.